

Toldott-foldott öröm rózsás pamutrongya
függönyözi el az ájulás mákonyát,
füstkoronás kerti zugokban lángol a levegő,
kék árnyékodat látod a lángon át.

A szarvai tűnnek fel először, ahogy kibújik
a kék fal és a kredenc közül –
domború mellkas, hogy lapult meg ott,
mennyit kerested, és most megtestesül.

Kakastollakból ragasztott magának sörényt,
és kikandikál a kerítés mögül.
Vége abban a lomban találsz otthont,
amiben hontalan, kék szíved szentesül.

Gerevich András

Hamubogyók a tóparton

1.

A hajnali tavon virágzik egy csukatetem,
ezüstös víz nyaldossa porcelánhasát,
porosodik, ahogy múlnak az évszakok,
míg el nem jön peckesen a mai délután,
frissen vasalt ingben, jóllakottan, üdén,
szavait szurokként keni szét arcodon,
letöri egyesével minden óráról a mutatót,
igét hirdet, megváltást ígér, de a szájában
férges ficánkolnak a fogai helyén, nyelvének
halszeme van, amikor átölel és megcsókol,
belülről vizsgálja meg a szájüreged,
mert holnap bomló mókustetem leszél,
csillogó gyémántfogaid sorra kirügyeznek,
a napviharban virágba borulsz.

2.

A tekintetedet nutellaként kened rám,
ahogy figyeled rügyező mellbimbómat,
ajkadról édes szavakat szopogatok,

fülembe csurgatod ragyogásod.
Citerázol, bőfögsz és énekelsz –
napolajban pancsolok, le ne égjek,
olyan, mint a majonéz, selymes
és laktató, csak az érintésed durva,
szomjas szívem fészket töltsd
csurig habzó sirályugatással,
nyelvedről fakassz bort, és csorgasd
a hasamra, a köldökömbé, mosd tisztára
a múltat és a jövőndöt, fertőtlenítsd
izzadságod bizsergető szirupjával.

